

Quan l'«indecent» és de casa

«La valentia d'un polític es mesura quan toca ser dur amb els seus. S'ha trobat a faltar que Sánchez comparegui per reprovar públicament i sense pal·liatius la conducta dels exdirigents del PSOE condemnats»

La corrupció comença quan l'obra d'un dirigent polític deixa d'estar focalitzada en l'interès públic. Quan treballa en benefici propi i en detriment del bé col·lectiu pel qual va ser escollit a les urnes. Malauradament, el *modus operandi* de fer i desfer a plaer amb la connivència dels poders econòmics sota el paraigua de la impunitat ha estat un mal endèmic del sistema polític espanyol cimentat en el bipartidisme.

PP i PSOE han participat d'un sistema corcat per l'avarícia que traïx el ciutadà des del moment en què el primer centim d'euro va a la butxaca d'un interès privat. És de justícia reconèixer que això ha passat a Espanya, però també a Catalunya, on el cas del 3%, del Palau de la Música, Pretòria o Mercuri evidencien que mai va existir l'oasi català i que la perversió d'un polític no entén ni de banderes ni de llengua.

La lluita contra la corrupció va ser, precisament, el catalitzador que va fer caure el govern de Rajoy, la motivació que va permetre que partits com el PSOE, Podem, PNB, ERC o JxCat fessin triomfar la moció de censura presentada per Pedro Sánchez l'1 de juny del 2018. Pràcticament, els mateixos actors sobre els quals ara recau el gran pes de fer prosperar la investidura. El president del govern espanyol en funcions hauria de tenir molt present per quin motiu va aconseguir arribar a la Moncloa ara que s'ha fet pública la demolidora sentència del cas dels ERO que condemna José Antonio Griñán a sis anys de presó per malversació i Manuel Chaves, a nou anys d'inhabilitació.

És cert que Pedro Sánchez poc té a veure amb aquest cas i que ell forma part d'una generació de polítics que han hagut de prendre consciència de les taques a l'expedient que arrossegueu les seves formacions. Però precisament per això, per fer creïble la seva tolerància zero davant d'aquests casos a ulls dels ciutadans, les respostes condemnatòries quan des dels tribunals s'aixequen catifes pròpies haurien de ser contundents.

Escudar-se en què els dirigents condemnats no formen part ni del govern ni de la direcció del PSOE i en què, a més, no hi ha un enriquiment il·lícit dels condemnats o un finançament irregular del partit és una burda excusa per no assumir una rotunda condemna pública. Perquè, per molt incòmode que ara resulti assumir-ho, Griñán i Chaves van formar part del mateix partit que Sánchez i no amb un pes menor i, si van malversar diners públics, els ciutadans mereixen, com a mínim, la reprovació pública i sense pal·liatius de qui van ser els seus governants.

La valentia d'un polític es mesura, especialment, quan toca ser dur amb els seus. Però l'autocrítica segueix sent un bé escàs, fins i tot en casos d'extrema urgència. Que Sánchez hagués comparegut per expressar públicament el rebuig a l'actuació que van tenir els dirigents condemnats que formaven part del seu partit hagués estat un gest lloable per part d'un líder que sense pèls a la llengua va assenyalar la "indecència" de Rajoy. Si després de la sentència del Tribunal Suprem sobre l'1-O es va afanyar en fer una roda de premsa a les portes d'una campanya electoral per qualificar d'"exemplar" el procés judicial, s'ha trobat a faltar que ara no hagi gosat dir davant del focus mediàtic que la conducta de dirigents del PSOE no va ser, en el seu dia, precisament exemplar.